

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

30 mai 2024*

„Trimitere preliminară – Libera prestare a serviciilor – Prestatori de servicii ale societății informaționale – Obligația de a furniza informații referitoare la situația economică a unui furnizor de servicii de intermediere online – Directiva 2000/31/CE – Domeniu coordonat – Principiul controlului în statul membru de origine – Derogări – Noțiunea de măsuri care privesc «un anumit serviciu al societății informaționale» – Regulamentul (UE) 2019/1150 – Obiectiv”

În cauza C-665/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Tribunalul Administrativ Regional pentru Lazio, Italia), prin decizia din 10 octombrie 2022, primită de Curte la 21 octombrie 2022, în procedura

Amazon Services Europe Sàrl

împotriva

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, domnii F. Biltgen, N. Wahl (raportor) și J. Passer și doamna M. L. Arastey Sahún, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Amazon Services Europe Sàrl, de F. Angeloni, M. Berliri, S. Borocci, G. Gelera și F. Moretti, avocați;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de L. Delbono și R. Guizzi, avocați dello Stato;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, T. Suchá și J. Vlácil, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: italiana.

- pentru Irlanda, de M. Browne, Chief State Solicitor, A. Joyce și M. Tierney, în calitate de agenți, asistați de D. Fennelly, BL;
- pentru Comisia Europeană, de L. Armati, M. Escobar Gómez, S. L. Kaléda și L. Malferrari, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 11 ianuarie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Regulamentului (UE) 2019/1150 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind promovarea echității și a transparenței pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online (JO 2019, L 186, p. 57), a Directivei 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257), a Directivei (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale (JO 2015, L 241, p. 1), a Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO 2006, L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50), precum și a articolului 56 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Amazon Services Europe Sàrl (denumită în continuare „Amazon”), societate de drept luxemburghez, pe de o parte, și Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Autoritatea de Supraveghere a Comunicațiilor, Italia) (denumită în continuare „AGCOM”), pe de altă parte, în legătură cu unele măsuri adoptate de aceasta din urmă în privința furnizorilor de servicii de intermediere online.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul 2019/1150

- 3 Considerentele (3), (7) și (51) ale Regulamentului 2019/1150 enunță:

„(3) Consumatorii au adoptat utilizarea serviciilor de intermediere online. Un ecosistem online competitiv, echitabil și transparent, în care întreprinderile au o conduită responsabilă, este, de asemenea, esențial pentru bunăstarea consumatorilor. Asigurarea transparenței economiei platformelor online și a încrederii în această economie în relațiile dintre întreprinderi ar putea contribui în mod indirect la îmbunătățirea totodată a încrederii consumatorilor în economia platformelor online. Cu toate acestea, impactul direct al dezvoltării economiei platformelor online asupra consumatorilor face obiectul altor acte din dreptul Uniunii, în special al acquis-ului în domeniul protecției consumatorilor.

[...]

- (7) Ar trebui să se stabilească la nivelul Uniunii [Europene] un set specific de norme obligatorii menite să asigure un mediu de afaceri online echitabil, previzibil, durabil și fiabil în cadrul pieței interne. În special, întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online ar trebui să li se asigure un grad de transparență adecvat, precum și posibilități efective în întreaga Uniune de a solicita măsuri reparatorii, pentru a se facilita activitățile transfrontaliere în cadrul Uniunii și, astfel, pentru a se îmbunătăți funcționarea corespunzătoare a pieței interne și a se oferi un răspuns la un posibil fenomen emergent de fragmentare în domeniile specifice care fac obiectul prezentului regulament.

[...]

- (51) Întrucât obiectivul prezentului regulament, respectiv asigurarea unui mediu de afaceri echitabil, previzibil, durabil și fiabil în cadrul pieței interne, nu poate fi realizat în mod suficient de statele membre, dar, date fiind dimensiunile și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 [TUE]. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.”

4 Potrivit articolului 1 din acest regulament:

„(1) Scopul prezentului regulament este de a contribui la buna funcționare a pieței interne prin stabilirea de norme menite să asigure faptul că întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și utilizatorii profesionali de site-uri în relația lor cu motoarele de căutare online beneficiază de un grad adecvat de transparență, echitate și măsuri reparatorii eficiente.

(2) Prezentul regulament se aplică serviciilor de intermediere online și motoarelor de căutare online furnizate sau oferite spre furnizare întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și, respectiv, utilizatorilor profesionali de site-uri care își au sediul sau reședința în Uniune și care, prin intermediul serviciilor de intermediere online sau [al] motoarelor de căutare online respective, oferă bunuri sau servicii consumatorilor aflați pe teritoriul Uniunii, indiferent de locul de stabilire sau de reședință al furnizorilor serviciilor respective și indiferent de dreptul aplicabil.

[...]

(5) Prezentul regulament nu aduce atingere dreptului Uniunii, în special dreptului Uniunii care reglementează domeniile cooperării judiciare în materie civilă, concurenței, protecției datelor, protecției secretelor comerciale, protecției consumatorului, comerțului electronic și serviciilor financiare.”

5 Articolul 2 punctul 1 din regulamentul menționat prevede:

„În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

1. «întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online» înseamnă orice persoană fizică care acționează în capacitate comercială sau profesională sau orice persoană juridică care oferă bunuri sau servicii consumatorilor, prin intermediul serviciilor de intermediere online, în scopuri legate de activitatea sa comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională”.

Directiva 2000/31

6 În temeiul articolului 1 din Directiva 2000/31:

„(1) Prezenta directivă își propune să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale între statele membre.

[...]

(5) Prezenta directivă nu se aplică în:

(a) domeniul fiscal;

[...]”

7 Articolul 2 litera (h) din această directivă prevede:

„În sensul prezentei directive, următorii termeni au înțelesurile de mai jos:

[...]

(h) «domeniu coordonat»: cerințele specificate în cadrul legislativ din statele membre, aplicabile furnizorilor de servicii ale societății informaționale, indiferent dacă sunt de natură generală sau concepute special pentru aceștia.

(i) Domeniul coordonat se referă la cerințe pe care furnizorul de servicii trebuie să le respecte și care privesc:

– accesul la activitatea unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele în materie de calificare, autorizare și notificare;

– desfășurarea activității unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele privind comportamentul furnizorului de servicii, cerințe legate de calitatea sau conținutul serviciului, inclusiv în materie de publicitate și contracte sau privind răspunderea furnizorului de servicii;

[...]”

8 Articolul 3 din directiva menționată enunță:

„(1) Fiecare stat membru garantează că serviciile societății informaționale prestate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul său respectă dispozițiile de drept intern aplicabile în statul membru în cauză [care țin de] domeniul coordonat.

(2) Statele membre nu pot restrânge libera circulație a serviciilor societății informaționale din alte state membre invocând motive [care țin de] domeniul coordonat.

[...]

(4) Statele membre pot adopta măsuri derogatorii de la alineatul (2) în cazul unui anumit serviciu al societății informaționale, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) măsurile sunt:

(i) necesare, dintr-unul din motivele următoare:

- ordine publică, în special prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea infracțiunilor, în special protecția minorilor și lupta împotriva incitării la ură pe motiv de rasă, sex, religie sau naționalitate și împotriva atingerii aduse demnității umane;
- protecția sănătății publice;
- securitatea publică, inclusiv protecția securității și apărării naționale;
- protecția consumatorilor, inclusiv a investitorilor;

(ii) luate împotriva unui serviciu al societății informaționale care aduce atingere obiectivelor menționate la punctul (i) sau care prezintă risc serios și grav de prejudiciere a acestor obiective;

(iii) proporționale cu aceste obiective.

(b) înainte de a lua măsurile respective și fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor preliminare și acțiunilor desfășurate în cadrul anchetei penale, statul membru:

- a cerut statului membru menționat la alineatul (1) să ia măsuri și acesta nu le-a luat sau cele pe care le-a luat nu au fost suficiente;
- a notificat Comisiei [Europene] și statului membru menționat la alineatul (1) intenția de a lua astfel de măsuri.

[...]"

Directiva 2006/123

9 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2006/123 prevede:

„Prezenta directivă stabilește dispoziții generale pentru facilitarea exercitării libertății de stabilire pentru prestatorii de servicii și a liberei circulații a serviciilor, menținând totodată un nivel ridicat al calității serviciilor.”

10 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din această directivă:

„În cazul în care dispozițiile prezentei directive sunt în conflict cu o dispoziție a unui alt act comunitar care reglementează aspecte specifice ale accesului la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia în sectoare specifice sau pentru profesii specifice, dispoziția celui alt act comunitar prevalează și se aplică acestor sectoare sau profesii specifice. [...]”

11 Articolul 16 alineatul (1) din directiva menționată enunță:

„(1) Statele membre respectă dreptul prestatorilor de a furniza servicii într-un stat membru altul decât cel în care sunt stabiliți.

Statele membre în care este prestat serviciul asigură accesul liber la o activitate de servicii și libera exercitare a acesteia pe teritoriul lor.

Statele membre nu pot condiționa accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia pe teritoriul lor de îndeplinirea oricăror cerințe care nu respectă următoarele principii:

- (a) nediscriminare: cerințele nu trebuie să fie, direct sau indirect, discriminatorii pe motiv de cetățenie sau, în ceea ce privește persoanele juridice, pe motivul privind statul membru în care sunt stabilite;
- (b) necesitate: cerințele trebuie să fie justificate prin motive de ordine publică, de siguranță publică, de sănătate publică sau de protecție a mediului;
- (c) proporționalitate: cerințele trebuie să fie adecvate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit și nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit.”

Directiva 2015/1535

12 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2015/1535 prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

- (b) «serviciu» înseamnă orice serviciu al societății informaționale, adică orice serviciu prestat în mod normal în schimbul unei remunerații, la distanță, prin mijloace electronice și la solicitarea individuală a beneficiarului serviciului.

[...]

- (e) «normă cu privire la servicii» înseamnă o cerință de natură generală referitoare la inițierea și desfășurarea activităților de prestări de servicii în înțelesul literei (b), în special dispoziții referitoare la prestatorul de servicii, la servicii și la beneficiarul serviciilor, cu excepția normelor care nu se referă în mod specific la serviciile definite la litera respectivă.

[...]

- (f) «reglementare tehnică» înseamnă o specificație tehnică sau o altă cerință sau normă cu privire la servicii, inclusiv dispozițiile administrative relevante, a cărei respectare este obligatorie, *de iure* sau *de facto*, în cazul comercializării, prestării unui serviciu, stabilirii unui operator de servicii sau utilizării într-un stat membru sau într-o parte semnificativă a acestuia, precum și actele cu putere de lege sau actele administrative ale statelor membre, cu excepția celor prevăzute la articolul 7, care interzic fabricarea, importul, comercializarea sau utilizarea unui produs sau care interzic prestarea sau utilizarea unui serviciu sau stabilirea în calitate de prestator de servicii.

[...]”

- 13 Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf din această directivă prevede:

„Sub rezerva articolului 7, statele membre comunică de îndată Comisiei orice proiect de reglementare tehnică, cu excepția situației în care doar se transpune integral textul unui standard internațional sau european, caz în care este suficientă informația referitoare la standardul în cauză; de asemenea, acestea înaintează Comisiei o expunere a motivelor care fac necesară adoptarea unei astfel de reglementări, în cazul în care aceste motive nu au fost clarificate suficient în proiectul de reglementare tehnică.”

Dreptul italian

Legea nr. 249 din 31 iulie 1997

- 14 Articolul 1 din Legge n. 249 – Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo (Legea nr. 249 de instituire a Autorității de Supraveghere a Comunicațiilor și de stabilire a normelor privind sistemele de telecomunicații și radioteleviziune) din 31 iulie 1997 (supliment ordinar la GURI nr. 177 din 31 iulie 1997) prevede:

„[...]

29. Persoanele care, în comunicările solicitate de [AGCOM], furnizează date contabile sau fapte privind exercitarea activității lor care nu corespund realității sunt supuse sancțiunilor prevăzute la articolul 2621 din Codul civil.

30. Persoanele care nu comunică, în termenele și potrivit modalităților stabilite, documentele, datele și informațiile solicitate de [AGCOM] se sancționează cu o amendă administrativă de la un milion [de lire italiene (ITL) (aproximativ 516 euro) la două sute de milioane ITL (aproximativ 103 000 de euro)] aplicată de această autoritate.

[...]”

- 15 Legea nr. 249 din 31 iulie 1997, astfel cum a fost modificată prin legge n. 178 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023 (Legea nr. 178 privind bugetul de stat estimat pentru exercițiul financiar 2021 și bugetul multianual pentru perioada trienală 2021-2023) din 30 decembrie 2020 (supliment ordinar la GURI nr. 322 din 30 decembrie 2020), prevede la articolul 1 alineatul 6 litera c) punctul 14-bis):

„Responsabilitățile [AGCOM] sunt identificate după cum urmează:

[...]

c) Consiliul:

[...]

14-bis) asigură aplicarea adecvată și efectivă a Regulamentului [2019/1150], în special prin adoptarea de orientări, prin promovarea de coduri de conduită și prin colectarea de informații pertinente”.

Decizia nr. 397/13

- 16 La 25 iunie 2013, AGCOM a adoptat delibera n. 397/13/CONS – Informativa economica di sistema (Decizia nr. 397/13/CONS privind declarația economică sistematică) (denumită în continuare „Decizia nr. 397/13”).
- 17 Articolul 2 alineatul 1 din Decizia nr. 397/13 enumeră categoriile de persoane care sunt obligate să trimită la AGCOM un document denumit „Informativa economica di sistema” (declarația economică sistematică) (denumit în continuare „IES”).
- 18 Articolul 6 din această decizie prevede:

„1. Persoanele care, în scopul îndeplinirii obligației prevăzute la articolul 2 din prezenta decizie, comunică date care nu corespund realității se sancționează în conformitate cu articolul 1 alineatul 29 din Legea nr. [249 din 31 iulie 1997].

2. Persoanele care nu îndeplinesc, în termenele și potrivit modalităților stabilite, obligația prevăzută la articolul 2 se sancționează în conformitate cu articolul 1 alineatul 30 din Legea nr. [249 din 31 iulie 1997].”

Decizia nr. 161/21

- 19 La 12 mai 2021, AGCOM a adoptat delibera n. 161/21/CONS – Modifiche alla delibera n. 397/13 del 25 giugno 2013 „Informativa Economica di Sistema” (Decizia nr. 161/21/CONS privind modificarea Deciziei nr. 397/13 din 25 iunie 2013 „Declarația economică sistematică”) (denumită în continuare „Decizia nr. 161/21”).
- 20 Potrivit preambulului Deciziei nr. 161/21:

„[...]”

Având în vedere Regulamentul 2019/1150 [...]

Având în vedere Legea [nr. 178 din 30 decembrie 2020] [...]

[...]

Întrucât [IES] este o declarație anuală pe care trebuie să o completeze operatorii de comunicații și care privește datele de identificare și datele economice referitoare la activitatea desfășurată de persoanele în cauză, pentru a colecta elementele necesare pentru îndeplinirea unor obligații legale precise, inclusiv valorificarea Sistema integrato delle comunicazioni [sistemul integrat de comunicații] (SIC) și verificarea limitelor [de concentrare] în cadrul acestuia; analizele pieței și eventualele poziții dominante sau care, în orice caz, aduc atingere pluralismului; raportul anual și anchetele [...], precum și pentru a permite actualizarea bazei statistice a operatorilor de comunicații;

Întrucât Legea [nr. 178 din 30 decembrie 2020] atribuie noi competențe [AGCOM], încredințându-i sarcina de a asigura «aplicarea adecvată și efectivă a Regulamentului [2019/1150], în special prin adoptarea de orientări, prin promovarea unor coduri de conduită și prin colectarea de informații pertinente»;

[Întrucât], prin urmare, este necesar să se extindă [anumite] obligații de comunicare a IES la furnizorii de servicii de intermediere online și de motoare de căutare online pentru a colecta în fiecare an informații relevante și pentru a desfășura activități menite să asigure aplicarea adecvată și efectivă a Regulamentului 2019/1150 și îndeplinirea funcțiilor conferite [AGCOM] prin Legea [nr. 178 din 30 decembrie 2020];

[...]"

- 21 Articolul 1 alineatul 1 din această decizie a modificat lista prevăzută la articolul 2 din Decizia nr. 397/13 în vederea extinderii, la următoarele două categorii de persoane, a obligației de a trimite IES la AGCOM:

„[...]

h) furnizorii de servicii de intermediere online: persoanele fizice sau juridice care, chiar dacă nu sunt stabilite sau rezidente pe teritoriul național, furnizează sau propun să furnizeze servicii de intermediere online, astfel cum sunt definite de Regulamentul 2019/1150, întreprinderilor utilizatoare stabilite sau rezidente în Italia;

i) furnizorii de motoare de căutare online: persoanele fizice sau juridice care, chiar dacă nu sunt stabilite sau rezidente pe teritoriul național, furnizează sau propun să furnizeze un motor de căutare online, astfel cum este definit de Regulamentul 2019/1150, în limba italiană sau utilizatorilor stabiliți sau rezidenți în Italia.

[...]"

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 22 Amazon, al cărei sediu social este stabilit în Luxemburg, administrează o platformă online prin care se urmărește punerea în legătură a vânzătorilor și a consumatorilor în vederea realizării unor tranzacții între aceștia cu privire la vânzarea de bunuri.
- 23 În urma modificărilor cadrului juridic național care rezultă din Legea nr. 178 din 30 decembrie 2020 și din Decizia nr. 161/21, adoptate de autoritățile italiene în special pentru a asigura aplicarea Regulamentului 2019/1150, Amazon este în prezent, în calitate de furnizor de servicii de intermediere online, supusă obligației de a trimite la AGCOM IES, un document în care trebuie introduse informații referitoare la situația economică a furnizorului.
- 24 Amazon a formulat o acțiune la Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Tribunalul Administrativ Regional pentru Lazio, Italia), care este instanța de trimitere, având ca obiect printre altele anularea Deciziei nr. 161/21.
- 25 În fața acestei instanțe, Amazon susține că decizia respectivă, prin faptul că îi impune să trimită IES la AGCOM, este contrară principiului liberei prestări a serviciilor, Regulamentului 2019/1150 și mai multor directive.
- 26 În această privință, instanța menționată amintește în primul rând că, în urma adoptării Regulamentului 2019/1150, legiuitorul italian a modificat, prin Legea nr. 178 din 30 decembrie 2020, Legea nr. 249 din 31 iulie 1997.

- 27 Așadar, AGCOM ar fi însărcinată să asigure aplicarea Regulamentului 2019/1150, printre altele prin colectarea de informații [articolul 1 alineatul 6 litera c) punctul 14-bis) din Legea nr. 249 din 31 iulie 1997, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 178 din 30 decembrie 2020].
- 28 În al doilea rând, instanța de trimitere arată că, prin Decizia nr. 161/21, AGCOM a modificat Decizia nr. 397/13 pentru a ține seama de măsurile adoptate de legiuitorul italian în vederea aplicării Regulamentului 2019/1150. În consecință, obligația de a trimite IES la AGCOM a fost extinsă la furnizorii de servicii de intermediere online și de motoare de căutare online (denumiți în continuare „furnizorii serviciilor în cauză”) care oferă servicii în Italia.
- 29 Această instanță precizează că trimiterea IES a fost prevăzută inițial pentru nevoile Garante per la radiodiffusione e l’editoria (Garantul pentru Radiodifuziune și Editare, Italia), în temeiul unor dispoziții legislative care îi confereau sarcina de a adopta măsuri vizând stabilirea datelor contabile și a celorlalte informații pe care anumite entități trebuiau să i le comunice, iar competențele acestui garant au fost transferate AGCOM.
- 30 Instanța menționată consideră că, prin Decizia nr. 161/21, AGCOM a impus furnizorilor serviciilor în cauză obligația de a-i transmite informații importante și specifice referitoare la situația lor economică. Astfel, de exemplu, acești furnizori ar fi obligați să comunice veniturile totale provenite de pe site-urile de vânzare online, sumele percepute ca taxe pentru abonamente și ca taxe de înscriere, de afiliere sau de subscriere pentru utilizarea platformei de vânzare online a acestor furnizori de către utilizatori stabiliți în Italia pentru a oferi bunuri sau servicii consumatorilor, comisioanele fixe și variabile percepute pentru vânzările, realizate prin intermediul platformei de vânzare online, de bunuri sau de servicii oferite consumatorilor de întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online, în sensul articolului 2 punctul 1 din Regulamentul 2019/1150 (denumite în continuare „întreprinderile utilizatoare”), stabilite în Italia, comisioanele fixe și variabile plătite de întreprinderile utilizatoare stabilite în Italia pentru vânzările de bunuri sau de servicii oferite consumatorilor prin intermediul platformei de vânzare online, celelalte venituri provenite din servicii de intermediere, altele decât publicitatea, furnizate întreprinderilor utilizatoare sau altor utilizatori decât întreprinderile respective, stabiliți în Italia și care oferă bunuri sau servicii consumatorilor prin intermediul platformei de vânzare online.
- 31 Instanța de trimitere subliniază că netrimiterea IES la AGCOM sau comunicarea unor date inexacte sunt pasibile de sancțiunile prevăzute la articolul 1 alineatele 29 și 30 din Legea nr. 249 din 31 iulie 1997.
- 32 Având în vedere aceste elemente, instanța menționată apreciază că obligația de a trimite IES la AGCOM ar putea, în mai multe privințe, să fie incompatibilă cu dreptul Uniunii, în special cu principiul liberei prestări a serviciilor, cu Regulamentul 2019/1150 și cu mai multe directive.
- 33 În ceea ce privește Regulamentul 2019/1150, instanța de trimitere consideră că nu există niciun raport între respectarea obligațiilor prevăzute de acesta și informațiile solicitate în temeiul IES, care privesc în principal veniturile furnizorilor serviciilor în cauză și nu sunt relevante pentru a asigura transparența și echitatea relațiilor dintre acești furnizori și întreprinderile utilizatoare. Instanța menționată apreciază că, prin măsurile naționale în temeiul cărora furnizorii serviciilor de intermediere online sunt obligați în prezent să trimită IES la AGCOM (denumite în continuare „măsurile naționale în litigiu”), autoritățile italiene au introdus în ordinea lor juridică dispoziții care prevăd un control referitor la elemente inerente acestor furnizori care ar fi total diferit de controlul prevăzut de regulamentul amintit, referitor la respectarea de către aceștia din urmă a obligațiilor prevăzute de regulamentul menționat.

- 34 Aceeași instanță precizează printre altele că, în ipoteza în care informațiile care trebuie introduse în IES nu ar fi considerate relevante și nici utile pentru buna aplicare a Regulamentului 2019/1150, Decizia nr. 161/21 ar fi nevalidă, întrucât Legea nr. 178 din 30 decembrie 2020 atribuie AGCOM sarcina de a asigura aplicarea adecvată și efectivă a acestui regulament, iar nu competența de a adopta alte acte de reglementare în sectorul în cauză.
- 35 În ceea ce privește Directiva 2015/1535, instanța de trimitere, referindu-se la articolele 1 și 5 din aceasta, apreciază că dispozițiile naționale care îi obligă pe furnizorii serviciilor în cauză să trimită IES la AGCOM introduc în mod specific o cerință generală privind prestarea de servicii ale societății informaționale, astfel încât, în lipsa unei notificări prealabile a acestora Comisiei, ele nu sunt opozabile particularilor.
- 36 În ceea ce privește principiul liberei prestări a serviciilor, prevăzut la articolul 56 TFUE și specificat în Directivele 2000/31 și 2006/123, instanța de trimitere arată, pe de o parte, că articolul 3 din Directiva 2000/31 stabilește principiul potrivit căruia, în „domeniul coordonat”, în sensul articolului 2 litera (h) din aceasta, serviciile societății informaționale trebuie să fie supuse regimului juridic al statului membru în care este stabilit prestatorul, statele membre neputând adopta măsuri care derogă de la acest principiu decât cu respectarea anumitor condiții de fond și procedurale definite la alineatul (4) al articolului 3 menționat. Or, potrivit acestei instanțe, măsurile naționale în litigiu nu îndeplinesc aceste condiții.
- 37 Pe de altă parte, instanța de trimitere amintește că, potrivit articolului 16 din Directiva 2006/123, statele membre nu pot subordona accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia pe teritoriul lor unor cerințe care nu respectă principiile nediscriminării, necesității și proporționalității. Or, potrivit respectivei instanțe, măsurile naționale în litigiu sunt disproporționate.
- 38 În aceste condiții, Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Tribunalul Administrativ Regional pentru Lazio) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Regulamentul [2019/1150] se opune unei dispoziții naționale care, în scopul specific de a asigura [aplicarea] adecvată și efectivă a regulamentului menționat, inclusiv prin colectarea de informații pertinente, impune furnizorilor de servicii de intermediere online și de motoare de căutare online să transmită periodic informații importante cu privire la veniturile lor?
 - 2) Potrivit Regulamentului [2019/1150], informațiile care trebuie furnizate în [IES], referitoare în principal la veniturile realizate, pot fi considerate pertinente și utile pentru realizarea obiectivului urmărit de acest regulament?
 - 3) Directiva [2015/1535] impune statelor membre să comunice Comisiei măsurile prin care se prevede în sarcina furnizorilor de servicii de intermediere online și de motoare de căutare online obligația de a depune o declarație care conține informații importante privind veniturile lor, a cărei nerespectare are drept consecință aplicarea de sancțiuni pecuniare? În cazul unui răspuns afirmativ, directiva menționată permite unui particular să se opună aplicării în ceea ce îl privește a măsurilor care nu au fost notificate Comisiei?

- 4) Articolul 3 din Directiva [2000/31] se opune adoptării de către autoritățile naționale a unor dispoziții care, în scopul declarat de a asigura [aplicarea] Regulamentului [2019/1150], prevăd pentru operatorii stabiliți [într-un alt stat membru], dar care efectuează operațiuni comerciale în Italia sarcini administrative și pecuniare suplimentare, cum ar fi depunerea unei declarații care conține informații importante privind veniturile lor, a căror nerespectare are drept consecință aplicarea de sancțiuni pecuniare?
- 5) Principiul liberei prestări a serviciilor prevăzut la articolul 56 TFUE, la articolul 16 din Directiva [2006/123] și de Directiva [2000/31] se opune adoptării de către autoritățile naționale a unor dispoziții care, în scopul declarat de a asigura [aplicarea] Regulamentului [2019/1150], prevăd pentru operatorii stabiliți [într-un alt stat membru] sarcini administrative și pecuniare suplimentare, cum ar fi depunerea unei declarații care conține informații importante privind veniturile lor, a căror nerespectare are drept consecință aplicarea de sancțiuni pecuniare?
- 6) Articolul 3 alineatul (4) litera (b) din Directiva [2000/31] impune statelor membre să comunice Comisiei măsurile prin care se prevede în sarcina furnizorilor de servicii de intermediere online și de motoare de căutare online obligația de a depune o declarație care conține informații importante privind veniturile lor, a cărei nerespectare are drept consecință aplicarea de sancțiuni pecuniare? În cazul unui răspuns afirmativ, directiva menționată permite unui particular să se opună aplicării în ceea ce îl privește a măsurilor care nu au fost notificate Comisiei?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitatea celei de a doua întrebări

- 39 Guvernul italian contestă admisibilitatea celei de a doua întrebări, în măsura în care instanța de trimitere ar solicita Curții să examineze relevanța și utilitatea informațiilor care trebuie introduse în IES în raport cu obiectivul Regulamentului 2019/1150, ceea ce ar determina-o pe aceasta din urmă să efectueze aprecieri de ordin factual care sunt de competența instanței de trimitere, care, de altfel, ar fi omis să arate motivele pentru care informațiile menționate nu ar fi relevante sau ar fi inutile.
- 40 Trebuie amintit că, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE, întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, orice apreciere a situației de fapt din cauză este de competența instanței naționale. Totuși, pentru a oferi acesteia un răspuns util, Curtea poate, într-un spirit de cooperare cu instanțele naționale, să îi furnizeze toate indicațiile pe care le consideră necesare (Hotărârea din 1 iulie 2008, MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 41 În plus, deși nu este de competența Curții să interpreteze normele dreptului intern al unui stat membru, ea poate totuși să ofere instanței de trimitere clarificările necesare cu privire la dispozițiile de drept al Uniunii susceptibile să se opună normelor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Lesoochranárske zoskupenie VLK, C-243/15, EU:C:2016:838, punctul 64 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 8 mai 2019, Rossato și Conservatorio di Musica F. A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, punctul 29, precum și jurisprudența citată).

- 42 În speță, este necesar să se considere că a doua întrebare formează un tot împreună cu prima întrebare și că, prin intermediul acestor întrebări, instanța de trimitere solicită Curții interpretarea Regulamentului 2019/1150 în contextul factual și juridic pe care îl expune în cererea sa de decizie preliminară.
- 43 Rezultă că a doua întrebare este admisibilă.

Cu privire la fond

Cu privire la prima, la a doua, la a patra și la a cincea întrebare

- 44 Prin intermediul primei, al celei de a doua, al celei de a patra și al celei de a cincea întrebări, care trebuie analizate împreună și în primul rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 56 TFUE, articolul 16 din Directiva 2006/123 sau articolul 3 din Directiva 2000/31 trebuie interpretate în sensul că se opun unor măsuri adoptate de un stat membru, în scopul declarat de a asigura aplicarea adecvată și efectivă a Regulamentului 2019/1150, în temeiul cărora, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în caz de neconformare, furnizorii de servicii de intermediere online stabiliți în alt stat membru sunt supuși, în vederea prestării serviciilor lor în primul stat membru, obligației de a trimite periodic unei autorități a statului membru respectiv un document referitor la situația lor economică, în care trebuie să fie detaliate numeroase informații referitoare printre altele la veniturile furnizorului.
- 45 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, după cum reiese din articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2006/123, adoptată în temeiul articolului 47 alineatul (2) CE și al articolului 55 CE, ai căror termeni au fost preluați în esență la articolul 53 alineatul (1) TFUE și, respectiv, la articolul 62 TFUE, aceasta are ca obiect printre altele facilitarea liberei circulații a serviciilor. La rândul său, Directiva 2000/31, adoptată în temeiul articolului 47 alineatul (2) CE, al articolului 55 CE și al articolului 95 CE, ai căror termeni au fost preluați în esență la articolul 53 alineatul (1) TFUE, la articolul 62 TFUE și, respectiv, la articolul 114 TFUE, are ca obiectiv, potrivit articolului 1 alineatul (1) din aceasta, să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale între statele membre.
- 46 Din moment ce aceste două directive concretizează libera prestare a serviciilor consacrată la articolul 56 TFUE, dacă s-ar stabili că una dintre ele se opune unor măsuri naționale precum cele în discuție în litigiul principal, nu ar fi necesar să se examineze prima, a doua, a patra și a cincea întrebare în raport cu acest articol 56.
- 47 În ceea ce privește articolul 56 menționat, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 6 din concluzii, desigur, potrivit jurisprudenței, acesta este aplicabil măsurilor din domeniul fiscal, care este exclus din sfera de aplicare a Directivei 2000/31, în temeiul articolului 1 alineatul (5) litera (a) din aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2022, Airbnb Ireland și Airbnb Payments UK, C-83/21, EU:C:2022:1018, punctul 38). În speță, nici instanța de trimitere, nici guvernul italian nu susțin însă că măsurile naționale în litigiu sunt legate de necesitatea de a asigura executarea unor obligații fiscale.

- 48 Pe de altă parte, trebuie arătat că articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2006/123 prevede printre altele că, în cazul în care dispozițiile sale sunt în conflict cu o dispoziție a unui alt act al Uniunii care reglementează aspecte specifice ale accesului la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia în sectoare specifice, dispoziția acestui alt act prevalează și se aplică sectoarelor specifice respective.
- 49 Or, ținând seama de faptul că articolul 3 din Directiva 2000/31 privește aspecte specifice ale accesului la activitatea unui serviciu al societății informaționale și ale exercitării acestei activități, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 204-207 din concluzii, în ipoteza în care s-ar stabili, pe de o parte, că măsuri naționale precum cele în discuție în litigiul principal intră sub incidența acestei dispoziții și, pe de altă parte, că aceasta din urmă se opune măsurilor menționate, nu ar fi necesar să se examineze prima, a doua, a patra și a cincea întrebare în raport cu Directiva 2006/123.
- 50 Prin urmare, trebuie să se interpreteze în primul rând articolul 3 din Directiva 2000/31.
- 51 În această privință, trebuie amintit că acest articol 3 prevede la alineatul (1) că fiecare stat membru garantează că serviciile societății informaționale prestate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul său respectă dispozițiile de drept intern aplicabile în statul membru în cauză care țin de domeniul coordonat. Alineatul (2) al articolului 3 menționat precizează că statele membre nu pot restrânge libera circulație a serviciilor societății informaționale din alte state membre invocând motive care țin de domeniul coordonat.
- 52 Pe de altă parte, în temeiul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2000/31, statele membre pot adopta, cu anumite condiții cumulative, măsuri derogatorii de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale în cazul unui anumit serviciu al societății informaționale care ține de domeniul coordonat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, punctul 83).
- 53 În ceea ce privește „domeniul coordonat” vizat la articolul 3 din Directiva 2000/31, trebuie precizat că articolul 2 litera (h) din această directivă definește acest domeniu ca acoperind cerințele specificate în cadrul legislativ din statele membre, aplicabile furnizorilor de servicii ale societății informaționale sau serviciilor societății informaționale, indiferent dacă sunt de natură generală sau concepute special pentru aceștia. Acest domeniu se referă la cerințe pe care furnizorul de servicii trebuie să le respecte și care privesc accesul la activitatea unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele în materie de calificare, autorizare sau notificare, și desfășurarea activității unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele privind comportamentul furnizorului de servicii, calitatea sau conținutul serviciului.
- 54 Așadar, Directiva 2000/31 se întemeiază pe aplicarea principiilor controlului în statul membru de origine și al recunoașterii reciproce, astfel încât, în cadrul domeniului coordonat definit la articolul 2 litera (h) din această directivă, serviciile societății informaționale sunt reglementate numai în statul membru pe teritoriul căruia sunt stabiliți furnizorii acestor servicii (Hotărârea din 9 noiembrie 2023, Google Ireland și alții, C-376/22, EU:C:2023:835, punctul 42).
- 55 În consecință, pe de o parte, revine fiecărui stat membru, în calitate de stat membru de origine a serviciilor societății informaționale, sarcina de a reglementa aceste servicii și, în acest temei, de a proteja obiectivele de interes general menționate la articolul 3 alineatul (4) litera (a) punctul (i) din Directiva 2000/31 (Hotărârea din 9 noiembrie 2023, Google Ireland și alții, C-376/22, EU:C:2023:835, punctul 43).

- 56 Pe de altă parte, în conformitate cu principiul recunoașterii reciproce, revine fiecărui stat membru, în calitate de stat membru de destinație a serviciilor societății informaționale, sarcina de a nu restrânge libera circulație a acestor servicii impunând respectarea unor obligații suplimentare, care țin de domeniul coordonat, pe care le-ar fi adoptat (Hotărârea din 9 noiembrie 2023, Google Ireland și alții, C-376/22, EU:C:2023:835, punctul 44).
- 57 Rezultă că articolul 3 din Directiva 2000/31 se opune, sub rezerva derogărilor autorizate potrivit condițiilor prevăzute la alineatul (4) al acestui articol 3, ca furnizorul unui serviciu al societății informaționale care dorește să presteze acest serviciu într-un alt stat membru decât cel pe teritoriul căruia este stabilit să fie supus unor cerințe care țin de domeniul coordonat impuse de acest alt stat membru.
- 58 În speță, este cert că măsurile naționale în litigiu, întrucât impun, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în caz de neconformare, trimiterea IES la AGCOM de către furnizorii de servicii de intermediere online care sunt stabiliți în alte state membre decât Republica Italiană, îi obligă pe aceștia să îndeplinească condiții care nu sunt impuse în statul lor membru de stabilire.
- 59 Nu se contestă nici că aceste servicii intră sub incidența „serviciilor societății informaționale”, vizate la articolul 2 litera (a) din Directiva 2000/31.
- 60 În schimb, guvernul italian susține că obligația de a trimite IES la AGCOM nu ține de „domeniul coordonat”, în sensul articolului 2 litera (h) din această directivă, din moment ce ea tinde să permită AGCOM să obțină de la furnizorii serviciilor în cauză informații care să îi permită acestora să își exercite funcțiile de supraveghere. Așadar, obligația respectivă nu ar viza ca furnizorii serviciilor menționate să obțină o autorizație pentru a avea acces la o activitate de servicii ale societății informaționale sau pentru a exercita o asemenea activitate.
- 61 În această privință, faptul că obligația de a transmite periodic unei autorități a unui stat membru informații privind structura și organizarea întreprinderii în cauză, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în cazul nerespectării acestei obligații, este impusă în scopul supravegherii de către autoritatea amintită a legalității exercitării activității serviciilor societății informaționale nu afectează nicidecum întinderea obligației menționate, în temeiul cărora furnizorii unor astfel de servicii care sunt stabiliți în alt stat membru și care doresc să presteze aceste servicii în primul stat membru sunt obligați să respecte obligația respectivă. De altfel, faptul că un prestator poate să înceapă și să continue *de facto* furnizarea unui serviciu al societății informaționale fără a îndeplini aceeași obligație nu are incidență asupra necesității de a o îndeplini pentru a putea desfășura în mod legal activitatea în cauză.
- 62 Prin urmare, contrar celor susținute de guvernul italian, o obligație precum cea de a transmite periodic IES la AGCOM constituie o cerință privind exercitarea activității unui serviciu al societății informaționale, astfel încât această obligație ține de „domeniul coordonat”, în sensul articolului 2 litera (h) din Directiva 2000/31.
- 63 În consecință, articolul 3 din Directiva 2000/31 se opune unor măsuri adoptate de un stat membru în temeiul cărora, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în caz de neconformare, furnizorii de servicii de intermediere online stabiliți în alt stat membru sunt supuși, în vederea prestării serviciilor lor în primul stat membru, obligației de a transmite periodic unei autorități a statului membru respectiv un document referitor la situația lor economică, în care trebuie să fie detaliate numeroase informații referitoare printre altele la veniturile furnizorului, cu excepția cazului în care măsurile menționate îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (4) al articolului 3 amintit.

- 64 Această interpretare nu poate fi repusă în discuție de argumentul guvernului ceh potrivit căruia articolul 3 menționat ar putea să nu se opună unor asemenea măsuri, având în vedere jurisprudența referitoare la articolul 56 TFUE, care ar fi aplicabilă prin analogie, potrivit căreia nu este contrară interdicției prevăzute la acest articol 56 o legislație națională opozabilă tuturor operatorilor care desfășoară activități pe teritoriul național, care nu are ca obiect reglementarea condițiilor care privesc desfășurarea prestării de servicii de către întreprinderile în cauză și ale căror efecte restrictive pe care le-ar putea produce asupra liberei prestări a serviciilor sunt prea aleatorii și prea indirecte pentru ca obligația pe care o impun să poată fi privită ca fiind de natură să împiedice această libertate (Hotărârea din 22 decembrie 2022, Airbnb Ireland și Airbnb Payments UK, C-83/21, EU:C:2022:1018, punctul 45, precum și jurisprudența citată).
- 65 Astfel, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 166 și 167 din concluzii, pe de o parte, cerințele care țin de domeniul coordonat nu pot îndeplini condițiile care rezultă din această jurisprudență din moment ce, prin definiție, ele au ca obiect reglementarea accesului la activitatea care constă în furnizarea unui serviciu al societății informaționale, precum și exercitarea acestei activități. Pe de altă parte, printr-un act de drept derivat, legiuitorul Uniunii poate concretiza o libertate fundamentală consacrată de Tratatul FUE prin crearea unor condiții mai favorabile bunei funcționări a pieței interne decât cele care rezultă din dreptul primar (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 16 iunie 2015, Rina Services și alții, C-593/13, EU:C:2015:399, punctul 40).
- 66 Prin urmare, trebuie să se verifice dacă măsuri naționale precum cele menționate la punctul 63 din prezenta hotărâre îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2000/31.
- 67 În acest scop, în primul rând, trebuie subliniat că, după cum reiese din însuși modul de redactare a dispoziției respective, numai măsurile care privesc „un anumit serviciu al societății informaționale” pot intra sub incidența dispoziției respective.
- 68 În această privință, trebuie amintit că, în Hotărârea din 9 noiembrie 2023, Google Ireland și alții (C-376/22, EU:C:2023:835), Curtea a declarat că articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că măsurile generale și abstracte care vizează o categorie descrisă în termeni generali de anumite servicii ale societății informaționale și care se aplică fără distincție oricărui furnizor al acestei categorii de servicii nu intră în sfera noțiunii de măsuri care privesc „un anumit serviciu al societății informaționale”, în sensul acestei dispoziții.
- 69 În speță, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, pare că măsurile naționale în litigiu au o aplicabilitate generală și abstractă, astfel încât nu pot fi calificate drept măsuri care privesc „un anumit serviciu al societății informaționale”, în sensul articolului 3 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2000/31.
- 70 Totodată, în temeiul dispoziției amintite, pentru a fi considerate conforme cu respectiva dispoziție, măsurile naționale trebuie să fie necesare pentru a garanta ordinea publică, protecția sănătății publice, securitatea publică sau protecția consumatorilor.
- 71 Așadar, trebuie să se verifice dacă aceasta este situația în ceea ce privește măsurile naționale adoptate în scopul declarat de a garanta aplicarea Regulamentului 2019/1150.

- 72 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 1 alineatul (5) din Regulamentul 2019/1150, acesta nu aduce atingere dreptului Uniunii, în special în domeniul comerțului electronic.
- 73 Din moment ce, în mod evident, Directiva 2000/31 intră în acest domeniu, măsuri precum măsurile naționale în litigiu nu pot fi considerate conforme cu articolul 3 alineatul (4) litera (a) din această directivă, pentru motivul că urmăresc să garanteze aplicarea Regulamentului 2019/1150, decât dacă se stabilește că obiectivul acestuia din urmă corespunde unuia dintre obiectivele enumerate la respectiva dispoziție.
- 74 Or, din considerentele (7) și (51) ale Regulamentului 2019/1150 reiese că acesta urmărește să stabilească un ansamblu specific de norme obligatorii la nivelul Uniunii pentru a crea un mediu de afaceri echitabil, previzibil, durabil și fiabil pentru operațiunile comerciale online în cadrul pieței interne. În special, întreprinderile utilizatoare ar trebui să beneficieze de o transparență adecvată și de căi de atac eficiente în întreaga Uniune pentru a facilita activitățile comerciale transfrontaliere în cadrul Uniunii și, prin urmare, buna funcționare a pieței interne.
- 75 Articolul 1 alineatul (1) din regulamentul amintit precizează că acesta contribuie la buna funcționare a pieței menționate prin stabilirea de norme menite să asigure faptul că întreprinderile utilizatoare și utilizatorii profesionali de site-uri în relația lor cu motoarele de căutare online beneficiază de un grad adecvat de transparență, de echitate și de căi de atac eficiente.
- 76 După cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 186-190 din concluzii, chiar presupunând că măsuri precum măsurile naționale în litigiu urmăresc să garanteze obiectivul Regulamentului 2019/1150, nu există o legătură directă între, pe de o parte, acest obiectiv și, pe de altă parte, cele care sunt enumerate la articolul 3 alineatul (4) litera (a) punctul (i) din Directiva 2000/31, amintite la punctul 70 din prezenta hotărâre.
- 77 Astfel, este cert că obiectivul Regulamentului 2019/1150 nu privește nici ordinea publică, nici protecția sănătății publice, nici securitatea publică.
- 78 În ceea ce privește protecția consumatorilor, trebuie arătat mai întâi că aceasta nu acoperă protecția întreprinderilor. Or, Regulamentul 2019/1150 prevede norme referitoare la relațiile dintre furnizorii de servicii de intermediere online și întreprinderile utilizatoare.
- 79 În continuare, din considerentul (3) al Regulamentului 2019/1150 rezultă că legătura dintre „transparent[a] economiei platformelor online și [încrederea] în această economie în relațiile dintre întreprinderi” și „îmbunătățirea [...] încrederii consumatorilor în economia platformelor online” este doar indirectă.
- 80 În sfârșit, acest considerent 3 precizează că, „cu toate acestea, impactul direct al dezvoltării economiei platformelor online asupra consumatorilor face obiectul altor acte din dreptul Uniunii, în special al acquis-ului în domeniul protecției consumatorilor”.
- 81 Trebuie adăugat că alineatul (4) al articolului 3 din Directiva 2000/31, care instituie o excepție de la principiul controlului în statul membru de origine, trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte (a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, punctul 23, și Hotărârea din 21 iunie 2022, Ligue des droits humains, C-817/19,

EU:C:2022:491, punctul 70). Astfel, această excepție nu poate fi aplicată unor măsuri care sunt susceptibile cel mult să prezinte o legătură doar indirectă cu unul dintre obiectivele vizate la această dispoziție.

- 82 Prin urmare, nu se poate deduce din faptul că au fost adoptate măsuri naționale în scopul declarat de a asigura aplicarea Regulamentului 2019/1150 că aceste măsuri sunt necesare pentru garantarea unuia dintre obiectivele enumerate la articolul 3 alineatul (4) litera (a) punctul (i) din Directiva 2000/31.
- 83 În consecință, măsurile adoptate de un stat membru în temeiul cărora, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în caz de neconformare, furnizorii de servicii de intermediere online stabiliți în alt stat membru sunt supuși, în vederea prestării serviciilor lor în primul stat membru, obligației de a transmite periodic unei autorități a statului membru respectiv un document referitor la situația lor economică, în care trebuie să fie detaliate numeroase informații referitoare printre altele la veniturile furnizorului, nu îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2000/31.
- 84 Din moment ce măsurile naționale în litigiu țin de domeniul coordonat vizat de Directiva 2000/31, iar interpretarea acesteia din urmă permite să se răspundă la prima, la a doua, la a patra și la a cincea întrebare, astfel cum au fost reformulate la punctul 44 din prezenta hotărâre, nu este necesar, în conformitate cu considerațiile prezentate la punctele 45-49 din prezenta hotărâre, să se interpreteze și articolul 56 TFUE sau Directiva 2006/123.
- 85 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la prima, la a doua, la a patra și la a cincea întrebare că articolul 3 din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că se opune unor măsuri adoptate de un stat membru, în scopul declarat de a asigura aplicarea adecvată și efectivă a Regulamentului 2019/1150, în temeiul cărora, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în caz de neconformare, furnizorii de servicii de intermediere online stabiliți în alt stat membru sunt supuși, în vederea prestării serviciilor lor în primul stat membru, obligației de a trimite periodic unei autorități a statului membru respectiv un document referitor la situația lor economică, în care trebuie să fie detaliate numeroase informații referitoare printre altele la veniturile furnizorului.

Cu privire la a treia și la a șasea întrebare

- 86 A treia și a șasea întrebare privesc obligațiile de notificare prealabilă prevăzute de Directivele 2000/31 și 2015/1535, a căror nerespectare atrage inopozabilitatea față de particulari a măsurilor care ar fi trebuit să fie, dar nu au fost notificate.
- 87 Având în vedere însă răspunsurile date la prima, la a doua, la a patra și la a cincea întrebare, nu este necesar să se răspundă la a treia și la a șasea întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 88 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 3 din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic)

trebuie interpretat în sensul că

se opune unor măsuri adoptate de un stat membru, în scopul declarat de a asigura aplicarea adecvată și efectivă a Regulamentului (UE) 2019/1150 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind promovarea echității și a transparenței pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, în temeiul cărora, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în caz de neconformare, furnizorii de servicii de intermediere online stabiliți în alt stat membru sunt supuși, în vederea prestării serviciilor lor în primul stat membru, obligației de a trimite periodic unei autorități a statului membru respectiv un document referitor la situația lor economică, în care trebuie să fie detaliate numeroase informații referitoare printre altele la veniturile furnizorului.

Semnături